

των κτιστών) Μακεδ. (Βλάστ. Σιάτ. Σισάν.): *Μπάξ'τουν του γάττου* (γέμισε το ζεμπίλι) Βλάστ. 7) Είδος παιδιᾶς, καθ' ἣν εἷς τῶν παικτῶν ὑποδύεται τὸν «γάττον», ἕτερος τὴν «γάτταν», καὶ οἱ λοιποὶ τὰ «γαττάκια». Οἱ τελευταῖοι οὗτοι σχηματίζουν κύκλον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου εὐρίσκεται ἡ «γάττα», ἐνῶ ὁ «γάττος» παραμένει ἔξω τοῦ κύκλου καὶ, ἐπωφελοῦμενος τῆς ἀπουσίας τῆς «γάττας», μεταβάσσης δῆθεν εἰς τὴν κρήνην διὰ νὰ φέρῃ ὕδωρ εἰς τὰ τέκνα τῆς, εἰσβάλλει ἐντὸς τοῦ κύκλου καὶ ἀρπάζει τὴν τροφήν, ἣν εἶχε διανεῖμει εἰς ταῦτα πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς τῆς· ἐπιστρέψασα δὲ καὶ ἀντιληφθεῖσα τοῦτο ἐκ τῆς ἀρνήσεως ἐνὸς ἐκάστου τῶν τέκνων τῆς νὰ πῇ τὸ κομισθὲν ὕδωρ, ἀφοῦ οὐδὲν ἔφαγε καὶ δὲν διψᾷ, τρέπεται εἰς καταδίωξιν τοῦ ἄρπαγος, φεύγοντος περὶ τὸν κύκλον, καὶ τῇ βοήθειᾳ τῶν τέκνων τῆς ἐκδιώκει τοῦτον μακρὰν μεθ' ὃ μεταβάλλονται οἱ ρόλοι καὶ ἡ παιδιὰ ἐπαναλαμβάνεται Σάμ. κ.ά. β) Ἐν τῇ φρ. ὁ *κάτ-τος* τῆς ὁ *ποντικός*, εἶδος παιδιᾶς παιζομένης καθ' ὃν τρόπον περιεγράφη ἤδη ἐν λ. *γάττα* 8β Κύπρ.

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπὶ τὸν τύπ. *Γάττος* Ἀθῆν. Εὐβ. (Στρόφ.) Ἡπ. (Φιλιάτ. Μαργαρ.) Μέγαρ. *Κάττης* Ἰων. (Κρήν.), ὡς παρων. ὑπὸ τύπ. *Γάττος* Πελοπ. (Κίτ. Μάν.) κ.ά. *Κάττης* Θήρ. (Οἶα) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) *Κάτ-της* Κάλυμν. κ.ά., καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τύπ. ὅς τ' *Γάττ'* Ἡπ. (Ἰωάνν.) *Κάτ-της* Κάρπ. Κουφον. τοῦ *Κάττη* ὁ *Πόρος* Κρήτ. (Ἀμάρ.)

γατιόσκατο τό, πολλαχ. *γατιόσκατου* πολλαχ. βορ. ἰδιωμ. *γατιόσκατου* Εὐβ. (Ἀκρ. κ.ά.) *κατ-θόσκατο* Κάλυμν. Κῶς Νίσυρ. *κακίόσκατο* Πελοπ. (Κίτ. Μάν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. *γάττα* ἢ *γαττί* καὶ *σκατό*.

Τὰ κόπρανα τῆς γαλῆς ἐνθ' ἂν. : *Δὲ βουλεῖ νὰ πατήσης 'πὸν τὰ γατιόσκατα* (δὲ βουλεῖ = δὲν ὑπάρχει χῶρος) πολλαχ. βορ. ἰδιωμ. *Γιόμ'σι* οὐ τόπους *γατιόσκατα* Εὐβ. (Ἀκρ. κ.ά.) *Κάπου* βρωμοῦσι *κακίόσκατα* Πελοπ. (Κίτ. Μάν.). Συνών. ἰδ. ἐν λ. *γαττιά* 1.

γατιοσφάζω ἀμάρτ. *κατιοσφάζω* Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ἐκ τοῦ οὐσ. *γαττί*, παρ' ὃ καὶ *κατσί*, καὶ τοῦ ρ. *σφάζω*. Σφάζω καὶ ἐκδέρω ἀτέχνως ζῷον (πρόβατον, αἶγα, κλπ.): *Ἐὼ δὲν εἶμ' ἄξιος καθόλου νὰ σφάξω 'να 'ριφάκι. Τὸ κατιοσφάζω. Ἐκατιόσφαξές το, καημένε! Θαρρεῖ κανεὶς πὼς τὸ σφάξανε γάττες. Ποιὸς τό 'σφαξε; Σὰ γατιοσφαμένο 'ναι.*

γατιότριχα ἢ, *Λεξ.* Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. *γάττα* καὶ *τρίχα*.

1) Ἡ τρίχα τῆς γαλῆς ἐνθ' ἂν. Συνών. *γατιουλότριχα*. 2) Μεταφ., κατὰ πληθ. συνήθως, *γατιόμαλλο* 1, ὃ ἰδ. *Λεξ.* Δημητρ.

γατιότρυπα ἢ, Κεφαλλ. κ.ά.

Ἐκ τῶν οὐσ. *γάττα* καὶ *τρυπα*.

Μικρὰ ὀπὴ ἀνοιγομένη εἰς μίαν τῶν γωνιῶν τῆς θύρας (οἰκίας, ἀποθήκης, στάβλου, κλπ.), διὰ νὰ διέρχωνται αἱ γαλαῖ ἐνθ' ἂν. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τύπ. *Κατ-θότρυπες* Τῆλ.

γατιοῦ ἢ, ἀμάρτ. *κατιοῦ* Ἰων. (Κρήν.) *κατ-τοῦ* Κύπρ. Κατὰ μετασχηματισμὸν ἐκ τοῦ οὐσ. *γάττα*, παρ' ὃ καὶ *κάττα*, διὰ τῆς καταλ. -οῦ, δι' ἣν ἰδ. Σ. Μενάρδ., Ἐπιστ. Ἐπετ. Πανεπ. Ἀθηνῶν 9 (1912/13), 139.

Γάττα 1, ὃ ἰδ. ἐνθ' ἂν. : Παροιμ. *Εἶχε κ' ἡ κατιοῦ ποντί κ' ἡ σκυβγὲ καὶ τό 'γλειφε* (ἐπὶ τῶν προσπαθούντων νὰ μιμηθοῦν τοὺς κοινωνικῶς ἢ οἰκονομικῶς ἀνωτέρους) Κρήν. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τύπ. *Κατ-θοῦ* Κάρπ. Μεγίστ.

γατιούδα ἢ, Θράκ. (Σουφλ.) *κατιούδα* Καππ. (Σιννασσ.) *κατιούδα* Πελοπ. (Μεσσ. Παππούλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γάττα*, παρ' ὃ καὶ *κάττα* καὶ *κάτσα*, καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -οῦδα.

1) Ἡ μικρὰ γαλῆ Θράκ. (Σουφλ.) Καππ. (Σιννασσ.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. *γαττάκι* 1. 2) Εἶδος ἀγριοχόρτου ἐδωδίου Πελοπ. (Μεσσ. Παππούλ.) : *Ἀε νὰ φᾶς κατιοῦδες, δὲν κάνεις γιὰ τίποτα* Παππούλ.

γατιουδάκι τό, ἈΡουμेल. (Σωζόπ.) *καττ'δάκ'* Θράκ. (Μέτρ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γατιούδα* ἢ *γατιούδι* καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -άκι.

Γαττάκι 1, ὃ ἰδ.

γατιούδαρος ὁ, Νάξ. (Γαλανᾶδ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γατιούδα* ἢ *γατιούδι* καὶ τῆς μεγεθυντ. καταλ. -αρος.

Ἡ ὁπωσοῦν μεγαλόσωμος γαλῆ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. *γάτταρος*.

γατιουδέλα ἢ, ἀμάρτ. *κατ-θου' ἐλ-λα* Χάλκ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γατιούδα*, παρ' ὃ καὶ * *κατ-θου' ἔλ-λα*, καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -έλα. Διὰ τὴν ἀποβολὴν τοῦ μεσοφωνηεντικοῦ δ εἰς τὸν τύπ. *κατ-θου' ἐλ-λα*, βλ. Χ. Παντελ., Φωνητ., 32.

Εἶδος φυτοῦ, πιθανῶς ἐλελίφασκον τὸ ὄρμινον (*salvia horminum*), τῆς οἰκογενείας τῶν χειλανθῶν (*labiatae*), τῆς τάξεως τῶν σωληνανθῶν (*tubiflorae*).

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τύπ. *Κατ-θου' ἐλ-λες* Τῆλ.

γατιούδι τό, ἀμάρτ. *γατιούδ'* Μακεδ. (Χαλκιδ.) Θράκ. (Σηλυβρ.) *γατιούδ'* Θράκ. (Αἶν.) *κατιούδι* Πόντ. (Ἰνέπ. Κερασ. Οἶν. Τραπ.) — *Λεξ.* Βυζ. *κατ-τούδιν* Κύπρ. (Πεδουλ. κ.ά.) *κατ-τούϊν* Κύπρ. (Μένοικ. κ.ά.) *κατιούδ'* Θράκ. (Γέν. Κασταν. Μάδυτ.) Πόντ. (Ἀμισ. Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ.) *κατιοῦδι* Ἰων. (Βουρλ.)

Τὸ Βυζαντ. ἀμάρτ. *γατιούδιν*, οὔτινος ἢ ὑπαρξίς τεκμαίρεται ἐκ τοῦ παραλλήλου Βυζαντ. τύπ. *κατιούδιν* (πβ. *γάττα*, *γάττος*). Διὰ τὸν τύπ. *κατιοῦδι*, πβ. *γαττί*.

Γαττάκι 1, ὃ ἰδ. ἐνθ' ἂν. : Παροιμ. *Λεῖπ' οὐ γάττους, παῖζ'νε τὰ γατιούδια* (ἐπὶ τῶν ἐπωφελοῦμενων τῆς ἀπουσίας γονέων, διδασκάλων, κλπ., καὶ ἀτακτούντων) Θράκ. (Σηλυβρ.) Πβ. καὶ *γάττα* 1, *γάττος* 1. Ἡ *κάτ-τα* χών-νει τὰ *κατ-τούδκια* τῆς ὅς ἐφτά τόπους (ἐπὶ τῶν λίαν φιλαργύρων) Κύπρ. (Πεδουλ. κ.ά.) *Σκυλλία* *πουλεῖ καὶ κατιούδα ἀγοράζει* (ἐπὶ ἀργοσχόλων ἢ περὶ μάταια ἀσχολουμένων) Πόντ. (Κοτύωρ. κ.ά.) Πβ. καὶ *γάττα* 1.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τύπ. *Κατ-τούδκια* Κύπρ. (Δάλ.)

γατιουδιά ἢ, ἀμάρτ. *κατιουδιά* Χίος (Δαφν. Κουρ. Χαλκ.) *κατιουδγιά* Χίος (Καρδάμ.) *κατ-τουδκιά* Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γατιούδι*, παρ' ὃ καὶ *κατιούδι*, καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ιά.

1) *Γαττιά* 1, ὃ ἰδ. Κύπρ. Χίος (Καρδάμ. Χαλκ.) 2) Εἶδος χόρτου, οὔτινος τὰ ἄνθη ὁμοιάζουν πρὸς τὰ τοῦ χαμαιμήλου Χίος (Δαφν. Κουρουν.)

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τύπ. *Κατ-θουδγιά* Κάλυμν.

γατιουδιάζω ἀμάρτ. *κατ-τουδκιάζω* Κύπρ. *κατιουδάζω* Πόντ. (Ἀμισ. Χαλδ.) Μέσ. *κατιουδᾶμαι* Πόντ. (Σταυρ. Χαλδ.)

